

VOORSTELLING TOCHTLEDEN

Michel is een blinde man van 53 jaar en woont in Bilzen. Hij is zeer sportief aangelegd en gaat geen enkele uitdaging uit de weg. Bergwandelen is zijn passie. Zijn enige probleem is dat hij niet makkelijk iemand vindt om hem te begeleiden. Alleen kan hij uiteraard niet wandelen in de bergen. Hij heeft echter wel heel wat ervaring in het bergwandelen.

Ludwig is (uiteraard) ziende, is 50 jaar en is woonachtig in Merchtem. Hij is berggids en heeft 13 jaar geleden een groep gegend in het Oostenrijkse Zillertal voor een commerciële organisatie. In deze groep was Michel ook aanwezig. Vandaar dat ze elkaar kennen. Ludwig heeft zich in het verleden tevens verdiept in het begeleiden van blinden in de bergen (zie www.hutten.be rubriek dossiers – bergen – begeleiding van blinden).

VOORSTELLING WILDEN KAISER

De Wilden Kaiser is gelegen in het Oostenrijkse Tirol. Het is eigenlijk maar een klein berggebied doch gekend om zijn steile hellingen die blijkbaar uit het niets naar boven uitspringen. Zijn wilde rotsformaties zijn tevens bij menig bergbeklimmer gekend. De Wilden Kaiser heeft tevens enkele mooie watervallen alsook zijn er nog voorhistorische holen in terug te vinden. Daar de Wilden Kaiser tevens over een aantal laag gelegen hutten en almen beschikt, die reeds rond half mei geopend zijn, is het perfect mogelijk om er in die periode reeds een huttentocht te doen. Wijzelf hebben ervoor gekozen om volledig rond de Wilden Kaiser te trekken in vijf stapdagen.

DAG 1

Zaterdag 13 mei 2006.

Rond 07.00 uur vertrokken aan de woning van Michel in Bilzen. De weergoden zijn ons gunstig gezind, het beloofd immers een zonnige dag te worden. Omstreeks 16.00 uur kwamen wij met de wagen aan in Sankt-Johan in Tirol waar ons vertrekpunt was. We namen onze intrek in Haus Saporro waar Ludwig vorig jaar ook al had gelogeerd. De auto mocht tevens op hun parking blijven staan voor de rest van de tocht. Wij mochten zelfs onze spullen op de kamer laten staan omdat we voor de terugreis naar België ook de nacht zouden doorbrengen in Haus Saporro.

Haus Saporro

DAG 2

Zondag 14 mei 2006.

Vertrokken aan Haus Saporro om 09.15 uur. Het regende lichtjes.

Michel aan de Grandelalm

Begin van de Adlerweg

Via Rummlerhof volgen we een gedeelte van de Adlerweg tot Grandelalm welke op 1.263 meter hoogte ligt. De alm was uiteraard nog gesloten. We hebben wel gebruik gemaakt van het terras om onze boterhammetjes op te eten. Er ligt nog tamelijk veel sneeuw rond de alm. Het was onze bedoeling om via de Niederalm en de Maukalm naar Fischenbachalm te gaan waar we zouden logeren. We hadden er wel van op voorhand rekening mee gehouden dat we niet via deze weg naar Fischenbachalm zouden kunnen stappen wegens te veel sneeuw. Na verloop van tijd zijn we inderdaad op onze stappen teruggekeerd doordat er geen pad meer te vinden was door de sneeuw. Hierdoor hadden we wel 1 u 50 ' verloren maar ook daar was rekening mee gehouden. Er waren vandaag pittige stukken bij zowel tijdens de klim als tijdens de afdaling. Dit alles werd dan nog eens extra verzwaard door het overvloedige

afdalende water, sneeuw en modder. Michel heeft geen enkel probleem gehad met de aanwezige obstakels.

We zijn dan via lager gelegen paden naar de Fischenbachalm gestapt. Pas in de namiddag klaarde het weer op en stopte de regen. Van aan de alm heeft men zicht op enkele wilde toppen van de Wilden Kaiser zoals de Karl Spitze 2.260 meter hoog. Deze heeft een , nagenoeg, rechte wand welke zowat 1.400 meter voor ons uitsteekt. Deze wand is tevens door erosie uitgesleten waardoor de wand het uitzicht heeft van orgelpijpen.

Deze alm is het gehele jaar open en kan bereikt worden met de wagen via een mautweg (tolweg). Het was er tamelijk druk doch de meeste aanwezigen waren er enkel om te eten.

Eens 22.00 uur waren wij zo goed als alleen in de alm. De open haard brandde en we hebben er al onze natte kledij kunnen drogen. Wij hebben tevens gebruik gemaakt van de douche.

De alm telt zowel lagers als kamers. Wij hebben een twee persoonskamer genomen. Deze was volledig vervaardigd in hout net zoals in een hut. Het eten was er lekker.

Vandaag hebben we ongeveer 7 uur gestapt. We hebben ongeveer 15 kilometer afgelegd, zijn 850 meter gestegen en 600 meter gedaald.

DAG 3

Maandag 15 mei 2006.

Vertrokken om 08.00 uur. Het belooft een mooie, zonnige dag te worden.

Fischenbachalm

Zicht op de Wilden Kaiser van aan de Fischbachalm.

We beginnen meteen aan een stevige klim naar de Ranggenalm welke gelegen is op 1.229 meter hoogte. Ook deze alm was nog gesloten. Juist voor de alm hebben we vijf gemzen zien lopen.

Michel aan de Ranggenalm

Zicht op de Wilden Kaiser van aan Ranggenalm.

Van aan de Ranggenalm dienen we nog ongeveer 300 meter te stijgen om vervolgens af te dalen naar de Kohlalm. Deze afdaling is zeer steil en technisch. Michel komt af en toe eens ten val en moet zich tot het uiterste concentreren om de afdaling tot een goed einde te brengen. Maar ook deze afdaling doet hij met alle gemak.

Michel ter hoogte van de Kohlalm

Moeilijk pad voor Michel

Van aan de Kohlalm krijgen we meer en meer sneeuw. We hadden echter onze uitrusting bij, gamachen, ijspikkel en stijgijsers. We zijn in de richting van de Feldberg gestapt omdat er in die richting een pad moet lopen naar Hans Bergerhaus en/of naar de Reinalm welke we als alternatief hadden voorzien. Toen we nog alleen sneeuw hadden, stelde Ludwig voor aan Michel om onze stijgijsers aan te doen. Evenwel had Michel hier niet echt zin in. Het was Ludwig ook al opgevallen dat Michel liever de sneeuw vermeed en dat stappen in de sneeuw niet zijn sterkste kant was. Ludwig probeerde Michel het stijgen en dalen in de sneeuw aan te leren doch dit lukte niet zo goed. Ludwig besloot dan maar om naar de kam te klimmen van de Scheibenkogel welke rechts van ons lag. Daar lag ook minder sneeuw doch er was niet echt een pad. Eens op de kam gekomen, werd Michel eventjes ter plaatse achter gelaten en is Ludwig het pad gaan zoeken dat naar Hans Bergerhaus of naar de Reinalm liep. Weer was er te veel sneeuw en werd het zoeken al gauw stop gezet. Ludwig besloot dan maar om samen met Michel de kam te volgen in de richting van de top van de Scheibenkogel. Normaal gezien zouden we halverwege de top een pad hebben welke naar de Kohlalm leidt. Op de kam was het soms goed lopen doch soms kwamen we hardnekkige sneeuw tegen die dan nog op een grote hoop lag door eerdere lawines. Daar we op de kam liepen dienden we af en toe over deze sneeuwhopen te kletteren omdat we er niet omheen konden. Na zowat anderhalf uur deze kam gevolgd te hebben, kregen we uiteraard in de mot dat we de afslag naar de Kohlalm niet hadden gezien door een teveel aan sneeuw.

Terugkeren was geen optie meer. We konden nu niets anders doen dan door te gaan tot de top waar er terug een pad zou zijn naar de Kohlalm of langs waar we zouden kunnen afdalen naar het dal. Op een bepaald moment komt Michel terug ten val en verstuikt hij zijn voet. Lopen ging nog doch stukken trager dan voorheen. Onze watervoorraad raakte tevens uitgeput. Gelukkig was er nog heel wat sneeuw. Af en toe schraapten wij de vuile sneeuw weg en staken we wat propere sneeuw in onze mond. Traag maar zeker vorderden we verder in de richting van de top. Gekomen aan de top van de Scheibenkogel, welke op 1.611 meter hoogte is gelegen, hadden we keuze uit drie paden, twee die naar het dal liepen en een welke naar de Kohlalm liep. Daar het pad naar de Kohlalm het minst besneeuwd was ging onze voorkeur uit naar dit pad, gezien de problemen met Michel in de sneeuw en de problemen van zijn voet. Eens aan de Kohlalm uitgekomen hebben we de jeepweg gevolgd naar het dal toe omdat deze weg het minst vergde van Michel zijn voet. Gekomen in het dal hebben we dan een taxi genomen welke ons naar Kössen heeft gebracht waar we de nacht in een gasthof hebben doorgebracht.

Vandaag is het een lange dag geweest. We zijn 11 u 30' onderweg geweest. Gelukkig is het de ganse dag mooi weer gebleven. We hebben zowat 1.200 meter gedaald en gestegen over een afstand van ongeveer 16 kilometer.

DAG 4

Dinsdag 16 mei 2006.

Om 10.07 uur de bus genomen naar Kufstein. We voorzien vandaag een lichtere wandeling gezien de zware wandeling van gisteren en het feit dat we moeten afwachten hoe het zit met de stabiliteit van de voet van Michel. Eens in Kufstein hebben we de zetellift gezocht welke ons naar Weinbergerhaus zou brengen. De lift waar de buschauffeur ons had afgezet werkte niet. We hebben dan maar de jeepweg genomen naar Weinbergerhaus. Na verloop van tijd liepen we toch onder een zetellift die wel degelijk werkte. Blijkbaar hadden we beneden aan de verkeerde lift gestaan. Rond de middag waren we aan Duxealm 911 m waar we goulashsoep gegeten hebben. We hebben hiervoor 1 uur uitgetrokken omdat het mooi weer

was en we toch alle tijd hadden. Vervolgens zijn we door gestapt tot de Kaindlhutte waar we omstreeks 15.30 uur aankwamen. Michel zijn voet heeft het goed uitgehouden en kan

Ludwig en Michel in de Kaindlhutte.

blijkbaar de last aan. In de hut waren wij de enige gasten. De hut wordt uitgebaat door twee jonge koppels. Een van de mannen had vroeger nog met een Vlaming gewerkt en wenste ons dan ook smakelijk eten in onze eigen taal. De uitbaters zelf sliepen niet in de hut maar in een van de nabij gelegen boerderijen.

De Kaindlhutte is gelegen op 1.293 meter hoogte. Men heeft er het zicht op de achterkant van de Wilden Kaiser. Naast de hut ligt tevens een mooi, oud, authentiek kapelletje. Kort na onze aankomst in de hut begon het te regenen en bleef het de rest van de nacht hevig regenen. Vandaag hebben we slechts 10 kilometer gestapt. We hebben ongeveer 900 meter geklommen en ongeveer 100 meter gedaald. Dit alles in ongeveer 4 uur stappen.

Kaindlhutte

Het romantisch kappelletje aan de Kaindlhutte.

Boom op rots een wonder van de natuur.

DAG 5

Woensdag 17 mei 2006.

Om 09.00 uur vertrokken. Na zowat een half uur begon het te regenen. Via Hocheck (1.470 m) zijn we naar de Walleralm gegaan. Op Hocheck zelf lag er af en toe een weinig sneeuw. Tijdens onze klim hebben we terug een kudde van zes gemzen gezien. Daar ze nogal ver van ons verwijderd waren liepen ze niet direct weg doch bleven gewoon verder grazen. Een gems graasde niet maar hield ons voortdurend in het oog. Na enkele minuten zetten ze het dan toch op een lopen. Onderweg hebben we ook regelmatig marmotten gehoord doch we hebben er geen enkele gezien. Ook de specht liet zich af en toe horen samen met de koekoek. De Walleralm was open en er zat nog volk op het terras (ondertussen scheen de zon terug). In de alm iets gedronken en vervolgens via de jeepweg afgedaald naar Hintersteinersee (Scheffau). Onderweg kwamen wij een jonge gast tegen met een pelgrimsstok. Hij bleek meteen bereid tot een gesprek. Hij vroeg van waar wij kwamen. Toen we hem vertelden over de Walleralm en de Kaindlhut bleek hij deze plaatsen niet te kennen. Wij vroegen hem dan ook waar hij vandaan kwam en waarheen hij ging. Hierop vertelde deze jonge man dat hij uit Lech kwam en dat hij anderhalve week geleden vertrokken was. Een (eind)doel had hij niet. Hij stapte gewoon de gehele dag verder zonder te weten waar hij zich bevond en zonder te weten welke richting hij uitliep. Hij had ook geen enkele kaart bij zich. De nachten bracht hij door in stallen, tussen de dieren op stro. Blijkbaar was deze jonge man op zoek naar iets in het leven. Mogelijks had hij thuis problemen en wou hij er eens tussen uit. Achteraf bekeken hadden we hem misschien beter mee gevraagd (hij volgde toch geen bepaalde weg) en misschien hadden we hem wat kunnen helpen met een goed gesprek....

De Hintersteinersee zonder Michel.

De Hintersteinersee met Michel.

Eens voorbij de Hintersteinersee zagen we aan een boerderij een tafeltje en enkele stoelen staan. We zagen niet direct bewoners en we zetten ons aan het tafeltje om wat te eten en te rusten. We zouden het wel zien als de boer ons zou verjagen. Op een stoel zitten aan een tafeltje is toch nog altijd beter dan op een steen te zitten zonder tafeltje. Na enkele minuten kwam er een oudere dame eens kijken. Wij vroegen of we even mochten zitten. Het vrouwtje keek ons, en vooral Michel, eens aan en zei toen dat we gerust konden blijven zitten zolang we wilden. Toen we onze boterhammetjes hadden opgegeten en we ons terug klaar maakten om te vertrekken kwam de oude vrouw terug naar buiten ditmaal vergezeld van (naar we

vermoeden) haar man welke een blindenstok in de hand had. Of hoe klein de wereld en het toeval kunnen zijn.

In Scheffau hebben we de bus genomen naar Elmau. Vervolgens geklommen via asfaltweg en jeepweg naar de Gaudeamushutte. Aldaar bleek dat ze nog steeds bezig waren met het installeren van douches. Vorig jaar in juni was Ludwig daar ook geweest en ook toen waren ze bezig met het installeren van douches. Wij dienden ons dan ook in het toilet te wassen aan een wastafeltje met enkel koud water.

De Gaudeamushutte.

In de hut hing er een gitaar die nog in goede staat bleek te zijn. Toen Michel de gitaar ter hand nam bleek de sfeer er algauw in te zitten. Iedereen jodelde en zong vrolijk de Tirolerliederen mee.

In de hut verbleef er een groep Oostenrijkse vrijwilligers van het Oostenrijks Alpenverein. Het betrof hier een groep van 12 mannen, allen gepensioneerd. Deze kwamen werken uitvoeren aan de hut gedurende één week tegen kost en inwoon.

Ruwe rotsformaties van de Wilden Kaiser, gezien vanuit de hut.

Gezien de vrijwilligers alle kamers hadden ingenomen dienden wij hier te slapen op lager. Gelukkig lagen wij alleen op een lager van acht.

Michel in volle actie.

Het was vandaag terug een (overwegend) zonnige dag. We hebben vandaag zowat 500 meter geklommen en zowat 400 meter gedaald. We hebben vijf kilometer afgelegd met de bus en zowat 10 kilometer te voet, over een tijdspanne van ongeveer 6 uur.

DAG ZES

Donderdag 18 mei 2006.

Vandaag is het onze laatste stapdag. We dalen af naar lager gelegen boswegen om de sneeuw te vermijden. Op een bepaald ogenblik dienen wij een watertje over te steken waarvan de brug werd vernield door een lawine. Voorlopig heeft men daar dan drie balkjes over gelegd. Door het water stappen was geen optie wegens “te diep”. Wij dienden dus over deze balkjes te stappen. Dit was wel een zware opgave voor Michel daar hij dit alles dient te doen op de tast en op aanwijzingen van Ludwig. Evenwel overwon Michel ook dit obstakel. Onderweg passeerden we de Schleierwasserfall waar er juist enkele rotsklimmers hun kunnen toonden. We hadden vandaag terug de weergoden met ons. Het is de ganse dag mooi weer geweest. Het was een mooie afsluiter.

Vandaag hebben we ongeveer 12 kilometer afgelegd en zijn zowat 600 meter gedaald. De nacht brengen we terug door in Haus Saporro en morgenvroeg keren we terug met opgeladen batterijen naar het thuisfront.

Voorlopig brugje

Schleierwasserfall

Ludwig en Michel in volle actie.

Zoals je kan zien houdt Michel enkel de rugzak vast van Ludwig en kan zo het perfecte pad volgen.

Let op de juiste synchronisatie van de voeten van Michel en Ludwig.

Michel pakt zijn rugzak

Rotsklimmer aan het werk

Schleierwasserfall

Een van de holen in de rotsen.

Voor meer info : benaltijdweg@gmail.com